

i fast Ejendom som en særlig farlig Anbringelse, som der maa drages bestemte Grænser for. Jeg tror ikke, der er nogen Fare for, at en Bank køber flere faste Ejendomme eller belaaner faste Ejendomme højere, end rimeligt er efter Forholdets hele Karakter.

Den næste Bestemmelse om, i hvilket Forhold Banken maa eje egne Aktier og belaanegne Aktier, finder jeg meget god.

§ 13 indeholder ligeledes særdeles gode Bestemmelser. I det næstsidste Stykke foreskrives det som ny Bestemmelse, at „forinden Aarsregnskabet forelægges Generalforsamlingen, skal det, ledsaget af Revisorernes Bemærkninger, indsendes til Bankinspektøren og Udbyttefordelingen godkendes af denne.“ Det er rigtignok at lægge et stort Ansvar over paa Bankinspektøren, for naar han faar Aarsregnskabet tilsendt, hvad skal han saa egentlig gøre med det? Hvor meget kan han se af det? Og naar han efter at have set det igennem, ikke kan finde nogen Grund til at modsætte sig, at det Udbytte, som Regnskabet foreslaar, udbetales, og det saa bagefter viser sig, at det er rent pinegalt, vil man saa ikke sige, at det var dog meget uheldigt, og det kunde man ikke gaa ud fra vilde ske, naar Bankinspektøren havde godkendt Regnskabet? Jeg tror, at der ved den Bank, der gik i Stykker i Faaborg, var det højst beklagelige Forhold, at Bankinspektøren nylig havde været ovre og foretaget et Eftersyn, hvorfor Folk troede, at nu var Banken fuldkommen i Orden, og saa viste det sig kort efter, at det var rent galt. Og det vakte naturligvis megen Uro og Uvillie paa Egnen. Naar man nu, som her er foreslaaet, skulde indsende alle Bankregnskaber til Kritik og Gennemgang af Bankinspektøren, og han skulde godkende Udbyttefordelingen, hvorledes vilde Folk saa forstaa det, naar det et halvt Aar derefter viste sig, at det Udbytte slet ikke burde have været udbetalt, i alt Fald ikke et Udbytte tilnærmelsesvis af den Størrelse, som Bankinspektøren er gaaet ind paa. Og værge sig mod Fejltagelser kan Bankinspektøren da vist ikke gennem den Smule Papir, han faar indsendt til Gennemsyn. Det er jeg derfor noget betænkelig ved.

§§ 14 og 15 forbigaar jeg med den Kølighed, jeg altsaa viser overalt, hvor jeg er helt tilfreds. Dog vil jeg paa Grund af det, der er sagt fra anden Side, sige, at naar det i Slutningen af § 14, 1ste Stykke, foreslaas, at en af Revisorerne udnævnes af Ministeren for Industri, Handel og Søfart, medens den anden eller de andre vælges af

Generalforsamlingen, maa jeg i Modsætning til andre Talere bestemt støtte, at Ministeren faar den Myndighed, som der her er stillet Forslag om at give ham. Jeg finder det nemlig meget rimeligt og naturligt, at en af Revisorerne skal udnævnes af Regeringen. Det er meget godt, i alt Fald at en af Revisorerne er helt uafhængig af den Forretning, han skal revidere, saa det kan jeg paa det bestemteste støtte.

Naar det ærede Medlem Hr. Sven, ligesom det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, modsatte sig den Bestemmelse ud fra den Betragtning, at man kunde ikke vide, om kvalificerede Personer af uvedkommende Grunde under en kommende fordærvet Regering — den Slags Beskyldninger kan man naturligvis ikke fremsætte uden rent ud i det blaa — blev udnævnt, saa kunde man jo meget let afskære enhver Frygt i den Retning, hvis man sagde, at den Revisor, som blev udnævnt af Regeringen, skulde være statsautoriseret, altsaa have erhvervet sig de Kvalifikationer, man maa have for at blive statsautoriseret Revisor. Derfor synes jeg ikke, nogen kunde have nogen Betænkelighed ved, at den Myndighed blev tillagt enhver Regering, selv om den var saa fordærvet, som vi overhovedet kan tænke os, at nogen Regering i vort skikkelige Fædreland nogen Sinde skulde blive. Der er andre Pengeinstitutter, f. Eks. Kreditforeningerne, i alt Fald Husmandskreditforeningerne, som har en Rente-garanti, hvor Indenrigsministeren udnævner den ene Revisor, og det er kun til Gavn for Kreditforeningerne, at der er en saadan til at udføre Revisionen. Naar det overhovedet møder en Modstand, som vel til syvende og sidst, naar den kommer frem her, bundet i Modstand fra nogle Bankers Side, vil jeg deri se et Bevis for, at dette er paakrævet. Lad bare den ene Revisor blive statsautoriseret og statsudnævnt. Det kan kun være til Gavn og Betyggelse at have en saadan Mand, som kommer og reviderer Banken paa Statens Vegne og ikke kommer takket være et Valg af Bestyrelse eller Direktion eller Repræsentantskab eller hvem det nu er, der skal vælge den ene Revisor.

Ligesom jeg i det hele kan tiltræde §§ 14 og 15, finder jeg ogsaa, at § 16 indeholder fortrinlige Bestemmelser i en god Affattelse. Dog kan der maaske i Slutningen af 1ste Stykke rettes lidt sprogligt. Der er saa mange Indskud mellem Tankestrøger. Jeg tror, at uden at Meningens eller Hensigten paa nogen Maade forandres, kunde der anbringes et Par Punktumer paa de rette Steder og Sproget blive lidt